

Alegorija boema

Morja poezije valovijo,
pljuskajo na plažo
slehernega poeta.
Oblivajo žuljave mu roké,
katerih kožo
še prej nežno pero
le kot bridko steklo reže.
Mlini na veter
ne dajo mu miru,
ko besede v njih
izgubijo se.
Njegov meč je otopel,
reže papirno kožo,
kot valovi, nje fragmente
sebično žre.

Pevec, so tvoja morja poezije
usahníla,
je presahníla tudi
njena podoba,
podoba muze,
ki te je zapustila?
Ne slišiš, Parnas te kliče,
a zate obstaja le kot Eho,
ki od gora odmeva,
Narcisa pa sploh ne razodeva.
Si tudi ti izgubil narciso,
mrzlih planjav cvetlico,
ali svetlega dne
mira snežno golobico?

Še kar se oziraš zanjo,
čeprav njen let že
v vršacih odmeva.
Za teboj pa Erato vzdihuje,
na vsakem koraku te moleduje:
»Nahrani mojo dušo,
kaj ne vidiš, da stradam,
še moj izvir ljubezni je presahnil!«
Ti pa odrezavo nasprotuješ,
proti sami ljubezni Muze se bojuješ.
»Kaj se zdaj besniš,
sem le poet,
duša v preširnem svetu
izgubljena,
brez nje mi ne spolzi
rima nobena,
niti samcata ena.«

Vidim te, ko klečiš,
guliš stare rane,
reminiscenca njih le brazgotina ostane.
Po tvoji koži prostrani
polzijo le potoki slani.
iz tvojih *opsev*
prihaja grenka plima,
a v tvojem *karzu*
rjovi nova bridka klima;
karmin v žilah zmrzuje,
viharna zima se približuje.
Le kje zdaj Apolon
prezlatega Heliosa zadržuje?
Ozri v azurno se nebo,
pridi v topli mu objem,
pevec, tako v duši ti bo topló.
»Nisem jaz sonca cvet,
čaka me prepad, usoda kliče me umret',
še presvetli Helij prezira me,
le v barjanski mlakobi rasti mi uspe!«

Kaj ne slišiš šuma poezije,
ki ti za ušesom zveni?
Le proti vzhodu posmotrí,
na marmornati Lesbos,
kjer plaka Sapfo
med božjanskimi trtami.
Vino poezije iz amfor hlapi,
njena poetska duša
na razpotju sama čepi,
še povzpeti se ne poskuša.

Veš, le skupaj z njo
jaz kot Ikar, ona kot Dedal
skupaj k svetlobi bi letela,
letela solzavemu vetru v slovo,
tam čez zmečkanega papirja planjave,
čez poetske puščave,
čez katere reka Življenja polzi,
kres ljubezni gasi,
ki v neznani eternosti gori,
le kot krivuljasta linija,
ki po papirnatem Olimpu polzi,
kliče na usta nje medeno ime,
a jaz le čakam strmeč,
lastne usode boječ,
utapljam se v Hadu,
v grešni misli,
ki mi kot boemu v handrí iz glave ne gre.

Amor longus, vita brevis

Bodi moj slikar,
pokaži mi barve življenja.
Bodi moj kipar,
upodobi me za tančico hrepenenja.
Bodi moj poet,
poj mi nokturme serenade,
Bodi moj zali svet,
žijva v zlatih dvorinah Šeherezade.

Nauči me mešati barve ljubezni,
nokturno nebo naj bo tvoja paleta,
med zlate zvezde se v sen ugrezni,
ko bova v vrtincu zvezdnega praha ujeta.
Slikaj pregrešne naslade, rajske plodove,
riši mi zlatih jabolk ljubezni polne gozdove.

Poljubi moja marmornata lica,
vdihni mi življenje v bledico,
daj mi grozdov, vina, naj žari mi rdečica,
odeni me v tvojih oči barve tančico.
Zapleši z mano ples negibnih senc,
pijva, pijva potoke nasladnih esenc.

Zlij me v svoje grenke stihe,
prenesla bom tvojo bolečino, strup,
moledovala muze, naj ti dajo navdihe,
svetlo vero Parnasa ti dvignila nad obup.
Pevce, prelij mi azurni ocean črnila,
poj mi o srčnih ranah, še te ti bom pocelila.

Podaj mi tresočo rokó,
zaplujva med zlata polja, zelene jase,
naj naju boža pršeči dež, nebeško srebro,
ko bova imela božanski svet le zase.
Tavaj po mojih sanjah, uči me leteti,
kot Ikar želim le s teboj to ugaslo Sonce objeti.

Ljubi me večno,
saj življenje hipno kot nevihta mine,
v nama pa tli plamen, čaka gorečno,
da požge najine trne in njih spomine.
Kajti ljubezen je večna, življenje pa kratko,
zato uživaj ta trenutek, naj nama bo sladko!

Ko je cvetela červona* kalina

V stepah proširnih,
med zlatim žitom, pod nebom azurnim,
šepetava v ritmu oblakov; čistih, a mirnih,
ne vedoča, a najini *serci** vandrata pod oblakom neurnim.

Pomniš, ko je cvetela červona kalina,
ko si bil tu blizu, ko sva bila v cvetju?
Ko je bil pogled obarvan z zlatom Sonca in perlami rubina,
takrat bil je mir, pisal se je čas *junemu* poletju.

A kaj, ko vse tak' hipno mine,
prišla je že ostra zima, *poroša**, *rasputica**,
že je tu čas, ko tvoja podoba tihoma zgine,
v daljavi pa odmeva tvoj glas, nosi ga izgubljen ptica.

Le čakaj na sneg, krasna ti moja kalina!
Žari v belini, bodi mojih bledeh lic rdeči žar.
Mar slišiš, kako se izza železnega groma trga spokojna tišina?
Le čakaj, čakaj, nad tabo že gromi kruti, rdeči vihar.

OPOMBE:

V pesmi se pojavlja ukrajinski narodni simbol – rdeča kalina (červona kalina). V prvi kitici so v značilno pokrajino ujete barve ukrajinske zastave. Pesem je predvsem ljubezenska, saj govori o izgubi drage osebe. Navdih sem dobila iz ruske pesmi »Oj, rjabina«, v kateri se dekle pogovarja z rastlino, podobno kalini, in jo sprašuje, katerega fanta si naj izbere. Sama sem sicer pesem malce bolj previharila.

poroša – sveže zapadel sneg
serce – srce (ukr.)
rasputica – jesensko blato

Ko je cvetela červona* kalina

V stepah proširnih,
med zlatim žitom, pod nebom azurnim,
šepetava v ritmu oblakov; čistih, a mirnih,
ne vedoča, a najini *serci** vandrata pod oblakom neurnim.

Pomniš, ko je cvetela červona kalina,
ko si bil tu blizu, ko sva bila v cvetju?
Ko je bil pogled obarvan z zlatom Sonca in perlami rubina,
takrat bil je mir, pisal se je čas *junemu* poletju.

A kaj, ko vse tak' hipno mine,
prišla je že ostra zima, *poroša**, *rasputica**,
že je tu čas, ko tvoja podoba tihoma zgine,
v daljavi pa odmeva tvoj glas, nosi ga izgubljen ptica.

Le čakaj na sneg, krasna ti moja kalina!
Žari v belini, bodi mojih bledih lic rdeči žar.
Mar slišiš, kako se izza železnega groma trga spokojna tišina?
Le čakaj, čakaj, nad tabo že gromi kruti, rdeči vihar.

OPOMBE:

V pesmi se pojavlja ukrajinski narodni simbol – rdeča kalina (červona kalina). V prvi kitici so v značilno pokrajino ujete barve ukrajinske zastave. Pesem je predvsem ljubezenska, saj govori o izgubi drage osebe. Navdih sem dobila iz ruske pesmi »Oj, rjabina«, v kateri se dekle pogovarja z rastlino, podobno kalini, in jo sprašuje, katerega fanta si naj izbere. Sama sem sicer pesem malce bolj previharila.

poroša – sveže zapadel sneg
serce – srce (ukr.)
rasputica – jesensko blato